

Mavrica neba 2008

Večjezični literarni maraton

Tomaz Šturm

Literarni maraton Mavrica neba smo organizirali v letu 2008 že petič po vrsti. Zgodil se je Na plavžu v Železnikih v soboto, 7. junija 2008, z začetkom ob 16. uri. Letošnji maraton je jubilejni, peti po vrsti in v mnogih pogledih presežek preteklih let, pokazale pa so se tudi smernice, po katerih lahko plujemo v naslednjih letih.

Prizorišče letošnjega maratona je bilo dvorišče in galerija Muzeja Železniki. Narava nas je letos skozi celo prireditev bogato obdarila z dežjem in soncem, mavrice pa nismo videli na nebu, ampak na obrazih ljudi.

Literarni maraton se je začel z nizkim startom učencev superfinalistov literarnega natečaja Mavri-

ca neba, ki je potekal v sodelovanju z Osnovno šolo Železniki. Komisija je izbrala pet najboljših del učencev z razredne in s predmetne stopnje, ki so nastopili na maratonu. Po zaključku predstavitve najmlajših udeležencev maratona smo prišli na vrsto z visokim startom tisti malo starejši. Uvodni del maratona je trajal okoli ene ure in v tem času smo se že dodobra ogreli za nadaljevanje. Nadaljevali smo s popotovanjem v zgodovino, na katero nas je popeljalo Turistično društvo Davča s prikazom predelave lanu po starih običajih. Skozi predstavitev smo izvedeli veliko zanimivega o postopku pridelave in predelave lanu, kakor tudi o življenju na podeželju, ki je bilo močno povezano z naravo in njenimi danostmi.

Sledil je krajši premor za okrepčilo ter umiritev misli in že so se začeli nastopi avtorjev po naključnem vrstnem redu. Ob 19.30 je bila predstavitev druge knjige tu živeče bosanske pesnice Senade Smajić z naslovom *Z njenih robov*. Predstavitev knjige so pripravili Neža Maurer, Antonija Baksa Snel in Senada Smajić. Neža Maurer je o pesmih Senade Smajić zapisala: "Berite njene pesmi počasi, raje na glas kot potihno – in prevzele vas bodo kot poletno sonce, pretresle kot nagrada, odnesle v svoj svet kot veletok. Tako je, kot bi v teh verzih bilo shranjenih mnogo življenj ..."

Po končani predstavitvi in daljšem premoru smo začeli z glasbenim programom. Najprej se je predstavila glasbena skupina Zaton, ki deluje v okviru KD Gorenja vas - Trata, z ljudsko glasbo, nadaljevali pa smo z jazz skupino Trio. Sledil je še zadnji del maratona, v katerem so se predstavili še preostali avtorji. Po uradnem zaključku, ugotovili smo namreč, da nam še ni dovolj poslušanja in branja pisane besede, so se zvrstila ponovna branja nekaterih avtorjev. Navdušenje poslušalcev in ambient prireditve sta izvabila iz avtorjev tisto najboljše v njih,

zato smo bili priča odličnim, na trenutke fantastičnim nastopom.

Na letošnjem maratону je nastopilo 39 avtorjev iz cele Slovenije, od Idrije, Železnikov, Jesenic, Žalca, Domžal pa do Maribora, Metlike, Ljubljane ... Veseli nas dejstvo, da poleg avtorjev, ki stalno sodelujejo na maratonu, mavričarjev, vsako leto pride več novih avtorjev, ki še dodatno popestrijo prireditev.

Maraton združuje literarne ustvarjalce iz cele Slovenije v vseh jezikih, združuje pa tudi veliko kulturnih društev na območju občine Železniki. Vsako posebej prispeva pomemben del, da se maraton razvija naprej. Z njihovo pomočjo na maratonu vsako leto znova prijetno presenetimo obiskovalce in nastopajoče, da zapustijo naš kraj z mislijo, da se naslednje leto spet vrnejo. Tako so pri letošnji organizaciji maratona sodelovala naslednja društva iz Železnikov in okolice: KD Scena, KD Rov, Muzejsko društvo Železniki, TD Železniki, TD Davča, Javni zavod Ratitovec, Društvo tabornikov Rod zelene sreče, Zavod za mladinske dejavnosti Snop in Klub študentov Selske doline.

Prizorišče maratona, dvorišče Muzeja Železniki.
Foto: Teddy

Literarni natečaj

Literarni natečaj Mavrica neba je potekal v sodelovanju z Osnovno šolo Železniki, na njem so lahko sodelovali samo učenci šole, njihova dela še niso smela biti objavljena. Z natečajem smo začeli v mesecu novembru 2007 in ga zaključili 25. marca 2008. Do zaključka natečaja so člani komisije prejeli 48 prispevkov, od tega so jih 29 poslali učenci z razredne, 19 pa učenci s predmetne stopnje. Člani komisije pesnica Neža Maurer, pesnik Tomaž Šturm in mentorica literarnega krožka Katarina Primožič so pravljice, razmišljanja in pesmi prebrali in se v torek, 20. maja 2008, srečali v Škofji Loki.

Izbrali so deset prispevkov mladih avtorjev, pet z razredne in pet s predmetne stopnje.

Vseh deset nagrajencev je na prireditvi ob zaključku šolskega leta prejelo simbolično nagrado. Ula Dolenc, mlade pesnice iz Dražgoš, Janez Demšar, Jernej Primožič in Tajda Koblar pa so bili nagrajeni še z nastopom na 5. literarnem maratonu Mavrica neba in so se tako predstavili širšemu občinstvu.

Vsem nagrajenkam, nagrajencem in njihovim mentoricam še enkrat iskreno čestitamo.

Nagrajeni avtorji z razredne stopnje so:

1. Andraž Pinterič iz 4. c, ki je napisal pravljico o princu, ki ni mogel najti prave kraljicne,
2. Sara Kejžar iz 2. b z zgodbo, v kateri se srečata Pika Nogavička in Rdeča kapica,
3. Ula Dolenc iz 4. c, ki je nasnula Rime o zimi,
4. Špela Kavčič, Jerca Kavčič, Tina Nastran in Zala Prevc, pesnice iz 2. in 3. razreda iz Dražgoš, s pesmijo Dražgošani,
5. Aleš Pfajfar iz 5. a z zgodbo Dva volkova.

Nagrajeni ustvarjalci s predmetne stopnje so:

1. Jernej Primožič iz 8. a, ki je napisal nenavadno Urškino pismo domačim,
2. Janez Demšar iz 7. c z domiselno zgodbo o volkodlaku,
3. Tajda Koblar iz 6. c s potopisno pravljico V pravljlični deželi,
4. Brigita Prevc iz 7. c z napeto zgodbo Pomagala mi je dobra vila,
5. Erika Kokl iz 9. d, ki je zanimivo razmišljala ob naslovu Jaz, ti, on – vsak je nekaj posebnega.

Zmagovalci natečaja Mavrica neba.
Foto: Katarina Primožič

Vsako leto pa se še posebej trudimo, da bi nas prišlo pogledat čim več obiskovalcev iz Železnikov in okolice. Na ta način poskušamo vzgojiti ljubezen do knjig in branja leposlovja. Literarni natečaj, ki smo ga organizirali v osnovni šoli, je prvi korak v to smer, saj so posredno vpleteni tudi starši, ki preko svojih otrok spoznavajo čudoviti svet leposlovja.

Pomembna pa je ne nazadnje tudi naravna in kulturna dediščina Selške doline in Železnikov, ki jo predstavljamo na maratonu. Obiskovalcem poskušamo približati naše kraje in ljudi ter jim tako vzbuditi občutek domačnosti, da vedo, kam so prišli in od kod segajo naše korenine.

Dogajanje se je zaradi dežja preselilo v galerijo.
Foto: Teddy

Predstavitev druge knjige Senade Smajić Z njenih robov.
Foto: Teddy

TD Davča je prikazalo, kako so včasih predelovali lan.
Foto: Teddy

Glasbena skupina Zaton.
Foto: Teddy

Jazz bend Trio.
Foto: Teddy

RIME O ZIMI

*Zima bela je prišla,
prinesla mnogo je snega.
Vsi otroci srečni so,
ker se po snegu valjajo.*

*Zima mrzla je zelo,
ubogi ptički jočejo.
V noge zebe jih močno,
zato ker čevljev nimajo.*

*Sneg je mrzel in mehak,
iz njega izdelan je snežak.
Snežene tudi kepe so,
ki jih za snežake rabimo.*

Ula Dolenc, 4. c
Mentorica: Marjeta Potočnik

**DRAŽGOŠANI
(himna)**

*Smo veseli, razigrani,
mi smo, mi smo Dražgošani!
Punc nas je zelo veliko,
zmeraj me imamo zadnjo piko.*

*Fantje smo zelo pogumni,
petošolci pa so vrlji, umni.
V naši šoli vlada mir,
tukaj ni doma prepir.*

*Radi rišemo, se igramo,
dobro malico imamo.
Čeprav pišemo naloge,
so učiteljice naše stroge.*

*Like vse že mi poznamo,
telovadbo radi imamo.
V šolo hodimo le mladi,
ki jo imamo strašno radi.*

Špela Kavčič in Jerca Kavčič, 3. r. PŠ Dražgoše
Tina Nastran in Zala Prevc, 2. r. PŠ Dražgoše
Mentorica: Francka Frakelj

VOLKODLAK

Nekoč je živel na videz normalen deček po imenu Mirko. Bil je eden "srečnežev", ki so v tistih časih hodili v šolo. A on je ni maral, saj so se mu vsi posmehovali. Trije pretepači Borut Prekla, Karli Tesar in Luka Pačič so od njega včasih celo zahtevali denar. Tega pa Mirko doma ni upal povedati, saj so ga pretepači zelo ustražovali.

Nihče pa ni vedel, da se Mirko ponoči spremeni v VOLKODLAKA. To je bilo zanj zelo naporno in utrudljivo, saj je bolj malo spal in cele noči tulil. Tako je preživljal otroštvo do svojega dvanajstega leta. Takrat pa se je odločil, da ima dosti "trio" pretepačev, kot so jih klicali v šoli. Mirko je sklenil, da jim bo malo ponagajal. Dobil je odlično idejo.

Tako je "trio" pretepačem poslal sporočila, da se dobijo ob polnoči v Samotnem gozdu, kjer jim bo spet dal denar. Pretepači so bili začudeni, ko so to prebrali. A vabilu se niso mogli upreti. Ob polnoči so bili v Samotnem gozdu. Tam jih je pričakal Mirko, spremenjen v Volkodlaka s trenersko čepico na glavi.

"Dajmo, fantje, trenirat!" jim je ukazal. Ker so se pretepači bali Volkodlaka, so začeli teči, a on je bil

hitrejši, saj je tekel kot volk. In tako jih je podil, dokler niso v rekordnem času prišli okoli Zemlje nazaj v Samotni gozd.

Od takrat so bili "trio" pretepači zelo prijazni z drugimi ljudmi. Vsako noč so pridno trenirali tek. Mirku, za katerega še vedno niso vedeli, da je Volkodlak – njihov trener, so vrnili ves denar, ki so mu ga vzeli.

Čez deset let je Mirko bral v časopisu tole novico:

NOVI OLIMPIJSKI PRVAKI IN REKORDERJI V MARATONU SO DO STOTINKE IZENAČENI:

Borut **PRE**kla, Karli **TES**ar in Luka **PAČIČ**.

Mirko in trije bivši pretepači so živeli srečno do konca svojih dni. To pa še ni konec zgodbe. Moram povedati, da je Mirku zdaj všeč, da je Volkodlak, in da tega ne skriva več. Razen seveda pred fanti slovenske maratonske reprezentance. Kako bi jih pa treniral, če bi izdal to skrivnost. Podpisal je tudi pogodbo!

Janez Demšar, 7. c

Mentorica: Anja Golek

URŠKA PIŠE PISMO SVOJIM DOMAČIM

Pozdravljeni. Moje ime je Jernej Primožič in se mi je zgodilo nekaj zelo čudnega. Kot veste, tudi pošta kdaj pa kdaj zaide. No, to se je zgodilo tudi meni. Dobil sem neko res čudno pismo. Preberite si ga:

Podvodno kraljestvo, 18. 7. 1840

Dragi domači!

Kako ste kaj? Naj vam pojasnim, kaj se je zgodilo mesec nazaj, ko sem bila na tistem plesu. Najprej sem si iskala primernege, seveda bogatega in lepega, soplesalca. A na žalost ni bilo nikogar po mojem okusu. Ko se je naredil mrak, sem pri kamniti mizi opazila mladeniča. Stopila sem k njemu in ga začela osvajat. On je takoj vstal in zaplesala sva. Plesala sva hitro, lepo ter lahkotno. Plesala sva tako lepo, da so vsi ostrmeli. Še orkester je nehal igrati, a moj soplesalec po imenu ??? se je ujezil. Potem me je stisnil tesno k sebi in odvihrala sva proč, skočila v Ljubljano ter plavala tri dni in tri noči. Takrat se mi je posvetilo, da je to povodni mož. Nazadnje sva le prispela do sotočja Donave in Save. Naenkrat se je pokazal čudovit grad (seveda pod vodo). Jaz sem se na takšno življenje pod vodo navadila, se-

veda pa nosim tudi posledice. Med prsti sem dobila plavalno kožico, za ušesi pa imam škrge. Povodni mož mi je pripravil res lepo dobrodošlico. To je bila ogromna gostija, na katero je prišlo tudi veliko drugih povodnih mož. Ko je bilo gostije konec, so bili vsi "nacuzani", le midva ne. To pa zato, ker ko so ga drugi "žingali", sva midva šla počet saj veste kaj!!! Potem pa se zgodi čudna stvar. Po komaj dveh tednih nosečnosti sem rodila čudovitega povodnega možička. Moj dragi, katerega ime mi je še vedno neznano, mi je povedal, da je pri njih to povsem normalno. Sedaj, ko sva mladoporočenca, načrtujeva, da bi vas obiskala. Prideva pa 20. 7., zato se kar pripravite. In mami, prosim ne vabi svojih prijateljic. Hvala.

Lepo se imejte in se vidimo.

Urška

P.S. Prosim vas tudi, da se me ne ustrašite. Malo sem že porasla z algami.

Jernej Primožič, 8. a

Mentorica: Dorica Prevc

V PRAVLJIČNI DEŽELI

Sončnega dne sem se iz šole vračala proti domu in pred seboj na cesti opazila veliko luknjo. Pogledala sem vanjo in videla, da je to dolg tunel. Nenadoma se je pred menoj prikazala deklica. Bila je na las podobna Piki Nogavički, junakinji meni najljubše zgodbe mojega otroštva.

"Hej! Si ti Tajda?" me je vprašala.

Prikimala sem in rekla mi je: "Pridi z mano. Razkazati ti moram našo pravljíčno deželo. Lahko ti pokazem tudi kraj, kjer živim."

Skočila je v tunel in kmalu je zadonelo: "Pridi no že enkrat!"

Pogledala sem po cesti in obotavljajoče skočila v temno luknjo. Bilo je zabavno. Kakor da bi se peljala po vodnem toboganu. Bilo je zelo temno. A na koncu vožnje skozi tunel je posvetilo sonce.

Ko sem pogledala okrog, sem našla Piko pri ograji iz čokolade in slaščic.

"Pridi. Najprej te bom peljala v moj domači kraj," je rekla Pika in zažvižgala. Po cesti se je nekaj pripeljalo. Avtomobil? Avtobus? Težko bi mu tako rekli, saj je bilo to vozilo še najbolj podobno velikemu plastičnemu psu na kolesih. Ustavil se je in iz njegove glave se je spustila lestev. S Piko sva se povzpeli nanj. Sedli sva. Bili sva edini potnici. Roka, ki je pripadala robotu, je prinesla dva kozarca soka.

Robot je spregovoril: "Bi-mo-go-če-še-senč-nik?"

Pika je odkimala in roka se je vrnila tja, od koder je prišla. "Avtopes" je ustavil, splezali sva ven in ob-

stali pred veliko tablo z napisom Astrid Lindgren. Najprej nisem vedela, kaj zdaj to pomeni. Kaj tam počne pisateljíčno ime? A ko sem stopila na ulico, sem ugotovila, kako je s to stvarjo.

Na cesti in na vrtovih so se igrali junaki njenih zgodb. Tu so bili Emil, Anica in Tomaž, bratec s Kljukcem s strehe, Erazem s potepuhom Oskarjem in mnogi drugi. Seveda je v tej ulici živel tudi Pika Nogavička.

Nenadoma je sonce zašlo za oblak in nekaj je počilo. Pogledala sem v nebo in videla obraz Astrid Lindgren, sklonjen nad velik papir. V naslednjih trenutkih je z neba priletela ptica, za njo pa še deklica. Vsi so planili k njej.

"Si ti nova junakinja zgodb Astrid Lindgren?" jo je vprašala Pika. Deklica je prikimala. Vsi stari znanci pa so jo zasuli z različnimi vprašanji.

Jaz pa sem odšla naprej in našla ulico z napisom H. Ch. Andersen. Vstopila sem. Tu so ulico obkrožale same lične hiške. Majhne in velike. Na cesti pa sem srečala Palčico, malo za njo mamó raco z račkami, med katerimi je racal tudi malo drugačen raček, ki so se ravno vračali domov.

Nenadoma pa je nekaj zazvonilo. Bila je budilka. Zbudila sem se v svoji sobi in razmišljala, kakšne sanje sem imela. Pa je nekdo vstopil. Bila je Pika Nogavička, ki mi je prinesla zajtrk.

Tajda Koblar, 6. c

Mentorica: Mira Šmid

JAZ, TI, ON – VSAK JE NEKAJ POSEBNEGA

Vsi ljudje smo si na splošno zelo podobni, vsak posebej smo si pa vsi različni. Vsak ima svoje mnenje in svoje razmišljanje.

Ko smo mlajši, ponavadi nimamo prav veliko svojih mnenj, mislimo, da so prava tista, ki jih imajo naši starši, starejši bratje, sestre ... Toda ko odraščamo, pridobivamo vedno več izkušenj v življenju in ob tem si ustvarjamo svoja mnenja.

Mislím, da mora vsak povedati svoje mnenje, hkrati pa seveda paziti, da koga z njim namerno ne užali. Krivično se mi zdi, da bi ljudi označevali in ocenjevali po tem, kako se oblačijo, kakšno glasbo poslušajo, iz kakšne družine prihajajo, so revni ali bogati ... Ljudi moramo spoznati in potem se med seboj čustveno povežemo. Težko je nekomu, ki se ne vključi v družbo in je na nek način izločen. Tako mu družba niti ne da možnosti, da bi ga spoznali.

Spomnim se, da ko sem bila mlajša, se mi je zdelo prav vse, kar je rekel kdo, ki je bil od mene starejši. V letih odraščanja spoznavam veliko različnih ljudi in si ustvarjam svoja mnenja. Zanimivo je, da četudi smo vsi ljudje, se vsak obnaša drugače. Nekateri so si med seboj podobni, drugi popolnoma različni.

Sama se, včasih, ko sem slabe volje, odzovem na stvari veliko prehitro. Včasih bi morala pred reagiranjem malo bolj razmisliti. Razlog je v tem, da vedno menjavam razpoloženja in se v sebi še iščem.

Velikokrat se sprašujem, kaj si v življenju želim postati, kaj me veseli. Zdaj, v devetem razredu osnovne šole, mislim, da imamo pred sabo zelo pomembno odločitev v svojem življenju: vpisati se moramo v srednjo šolo. Saj še nismo vsi prepričani, kaj si želimo ali če nam bo zeleno uspelo.

Krivično se mi zdi, da tako rekoč nismo med seboj enakovredni. Bogati ljudje si privoščijo stvari, ki jih pravzaprav sploh ne potrebujejo, medtem ko revni razmišljajo, kaj bodo jedli. Vsi bi morali imeti enake možnosti. Podobno se dogaja med posamezni državami. Morale bi imeti možnosti, da se osamosvojijo, stopijo v Evropsko unijo ipd.

Mislím, da se danes ljudje premalo posvečamo svojim bližnjim in veliko prehitro samo hitimo skozi življenje. Preveč komuniciramo preko spleta, telefonov. Premalokrat se s človekom pogovarjamo tako, da ga vidimo. Razvoj tehnologije ima veliko prednosti, a tudi pomanjkljivosti.

Moje mnenje pa je, da ljudje moramo pokazati svoje sposobnosti in jih razvijati. S tem lahko pomagamo tudi večini ljudem. Prav je tudi, da povemo svoje mnenje, da govorimo o krivicah in da stojimo za svojimi besedami. Vsi smo le ljudje in vsi imamo svoje pravice.

Erika Kokl, 9. d

Mentorica: Majda Tolar

POMAGALA MI JE DOBRA VILA

Nekega poletnega popoldneva sem se s kolesom odpravila skozi gozd k prijateljici Katji v sosednjo vas. V Katjini družbi je vedno veselo, saj je zelo družabna. Zato grem pogosto k njej.

Tokrat sva igrali vojno, potem pa še šah. Res ne vem, zakaj me Katja zmeraj premaga. Ker sem preveč mislila na konje, trdnjave, kmete itd., nisem opazila, da se je zunaj že stemnilo. S Katjo sva pospravili figure in se poslovili.

Stopila sem na hišni prag. V trenutku sem dobila kurjo polt, tako me je bilo strah. Sedla sem na kolo in se odpeljala v črno temo skozi gozd. Nisem se še dolgo peljala, ko sem prispela do razpotja. Oblil me je srh. Nisem se mogla spomniti, v katero smer moram zaviti. Tvegano sem zavila na desno in se peljala naprej. Kolesarila sem že deset minut, ko sem ugotovila, da se vozim v krogih. Stopila sem s kolesa, iz žepa vzela mobilni telefon in poklicala mamo.

Telefon je dolgo zvonil, a mama se ni oglasila. Vtipkala sem še očetovo številko. Tudi tu vse zaman. Ko pa sem hotela poklicati še sestro, sem z grozo ugotovila, da se mi je izpraznila baterija. S solzami v očeh sem sedla nazaj na kolo in se počasi peljala naprej. A spet v krogih. Ustavila sem, sedla za bližnje drevo in bridko zajokala.

Čez nekaj časa se je pred mano čudno zasvetilo. Stopila sem pogledat. Videla sem, da proti meni prihaja deklica. Pomela sem si oči in res zagledala deklico, oblečeno v tančico. Imela je dolge svetle lase, ki so ji segali prav do kolen. Bila je prelepa.

"Zakaj vekaš?" me je vprašala, ko je pristopila k meni.

Nisem hotela odgovoriti, saj me je bilo preveč strah. Nekaj časa je bilo vse tiho, potem pa je spet spregovorila.

"Sem vila. Prihajam izpod Gorjancev. Česala sem si svoje zlate lase, ko sem zaslišala jokanje. Priletela sem k tebi, da ti pomagam. Prosim, povej mi, zakaj jokaš."

V zadregi sem ji odgovorila: "I...i...i..., izgubila sem se. Ne najdem poti domov."

"Ne skrbi. Tu sem zato, da ti pomagam. Skoči na moja ramena. Odnese te bom domov. Kolo pa pusti tu in ga pridi iskat skupaj s starši," me je umirila lepa deklica.

Vesela sem vili skočila na ramena. Poletela je visoko v nebo. Z višine sem videla vse hiše v naši vasi in polno pisanih lučk. Pokazala sem ji, kje sem doma. Trikrat je zaokrožila okoli naše hiše in pristala na dvorišču.

"Kako naj se ti oddolžim?" sem jo vsa srečna vprašala.

"Nikomur ne povej, da si me videla!" mi je naročila v odgovoru.

Pokimala sem ji, se ji še enkrat zahvalila ter odšla v hišo. Nikomur pa nisem črhnila niti besedice o vili, ki mi je pomagala. To je bila do danes moja skrivnost.

Brigita Prevc, 7. c

Mentorica: Bernarda Kejžar

PIKA NOGAVIČKA IN RDEČA KAPICA

Pika Nogavička se je sprehajala in je srečala Rdečo kapico. Vprašala jo je: "Kam greš?"

"K babici," je odgovorila Rdeča kapica.

"Ali lahko grem s teboj?" je vprašala Pika Nogavička.

"Seveda, babica bo zelo vesela, ko te bo videla," je rekla Rdeča kapica.

Potem sta hodili in trgali lepe pisane cvetlice za babico, dokler nista prišli do lepe rumene hišice. Potrkali sta na vrata in babica jima je odprla. Sedle so za mizo in se malo pogovarjale. Babica jima je postregla s piškoti in sokom. Deklici sta ji nanosili drva. Pometli sta hiško, pobrisali prah, zalili rože in pomili posodo. Šopek, ki sta ji ga prinesli, je babica dala v največjo vazo in ga postavila na mizo, pogrnjeno z novim prtom. Od veselja je kar prepevala. Sonce je že zahajalo, ko sta se Pika Nogavička in Rdeča kapica poslavljali od babice.

"Hvala, ker sta prišli. Pa srečno pot nazaj domov. Pa še kdaj pridita, ker sta mi tako polepšali popoldan," jima je v slovo rekla babica.

"Tudi tebi hvala, babica. Lepo se imej, kmalu bova spet prišli. Na svidenje!"

Sara Kežzar, 2. b. Mentorica: Andreja Rant

POGUMNI PRINC

Nekoč je živel princ, ki ni mogel najti prave kraljične. Nekega dne, na neki zabavi na gradu, jo je zagledal. A prav takrat je odšla. Sledil ji je. Prišel je do vrat. In ko je kraljična ravno stopila skozi, so se zaprla.

Čez nekaj tednov je princ izvedel, da so kraljično ujeli škrti. Pozanimal se je, kje škrtatje domujejo. Povedali so mu, da mora priti skozi velik labirint. Rekli pa so mu tudi, da kdor je šel tja, se še ni vrnil.

Prinčev pogum mu ni dopustil, da ne bi šel rešit princese. Šel je v labirint. Stopil je skozi jeklena vrata, ki so se za njim zaprla. Šel je naprej. Že po nekaj korakih je pred njim na tleh zagorel ogenj. Skočil je čezenj in šel naprej. Spet je moral skozi jeklena

DVA VOLKOVA

Nekega lepega dne je volk čakal Rdečo Kapico, ker je vedel, da bo šla k babici na obisk. Naenkrat je v grmovju nekaj zašumelo. Volk se je že oblizoval.

Iz grmovja so prileteli trije prašički, za njimi pa volk. Tekali so sem in tja, volk pa za njimi. Skakali so čez hlode, volk pa za njimi. Naenkrat pa je volk odnehal.

Volk, ki je čakal Rdečo Kapico, je prišel k volku, ki je lovil tri prašičke. Nekaj časa sta se samo ogledovala, potem pa sta se počasi začela pogovarjati. Ugotovila sta, da sta si zelo podobna, da imata skoraj enaka kožuha, da sta doma v istem gozdu ... Na zadnje sta ugotovila tudi, da imata isto mamo in da sta brata.

Bila sta zelo vesela – tako zelo, da sta pozabila na Rdečo Kapico in tri prašičke. Rdeča Kapica je volkoma v zahvalo, da je še živa, pustila košaro z dobrotami. Volkova, trije prašički in Rdeča Kapica pa so postali prijatelji in se niso več preganjali.

Aleš Pfajfar, 5. a

Mentorica: Majda Demšar

vrata in prišel je v majhno sobo. Jeklena vrata so se zaprla. Vse stene so se začele pomikati proti njemu. Princ ni mogel ne naprej ne nazaj. Tedaj pa je opazil ročico in jo premaknil. Stene so se umirile in iz stropa je padla vrv. Po njej je splezal iz sobe. Zagledali so ga škrti in pred princa sprožili velika kladiva. Preskočil jih je.

Zdaj je zagledal kraljično, ki jo je varoval zmaj s tremi glavami. Na srečo je imel princ v žepu čarobno ogrlico. Zmaj jo je videl in postal prijazen.

Princ in princesa sta se poročila, za domačo žival pa sta imela zmaja. Skupaj so srečno živeli do konca svojih dni.

Andraž Pinterič, 4. c. Mentorica: Marjeta Potočnik